

FÜGGENI VAGY FÜGGETLENNEK LENNI, EZ ITT A KÉRDÉS?

Nem tudjuk előre megmondani, hogy mikor érkezünk el életünk egy meghatározó állomáshoz, és azt sem tudjuk, hogy jó-e az út, amelyen majd ezek után haladni fogunk.

Mérleget készítünk, pro és kontra érveket sorakoztatunk fel, hogy igazoljuk önmagunknak és a világnak, hogy igen, bármilyen fájdalmas is ez a lépés, jól döntöttünk. Miért olyan fontos, hogy igazoljuk egy-egy döntésünket? Nem bízunk eléggé önmagunkban, vagy pedig erősebb az ismerlentől való félelem? Egy kapcsolatban azt valljuk, hogy a biztosat ne adjuk fel a bizonytalanságért, és ezt igazolva inkább szenvedünk, pedig a szívünk mélyén tudjuk, hogy ha elég bátorságunk lenne meglépni azt a nehéz és mindig fájdalmas lépést, amit az elszakadás jelent, akkor egy boldogabb életre is belépőt nyerhetnénk. Az életünk másik fontos színtere a munkánk, ahol szinte jelenetről jelenetre ugyanazt éljük át, mint a privát életünkben.

**Nem hagy nyugodni a kérdés, hogy talán a mai világ nem engedi, hogy valóban járjuk a saját utunkat, vagy pedig mi állítunk magunk elé olyan falakat, amelyek idővel börtönné alakulnak át?
De mikor száll fel az a bizonyos rózsaszín köd, ami ebben az esetben nemcsak a szemünket fedi el, hanem az agyunkat is?**

Évekkel ezelőtt a biztosítási piacon helyezkedtem el üzletkötőként, és bár a kezdeti évek idővel megszépültek, de ha a szívemre teszem a kezem, akkor egy igen küzdelmes időszakot hagytam magam mögött. Az idő malmai akkor valóban lassan őröltek, de őröltek, és hónapról hónapra szépen haladtam előre. Elégedett, sőt boldog voltam, és nem kellett aggódnom a holnap miatt. Az előnyök mellett természetesen ott voltak a hátrányok is, amelyek először ugyan csak fel-felvillantak, de akkor és ott nem akartam erről tudomást venni. Később pedig, amikor már százalékosan több volt a negatívum, mint a pozitívum, féltem szembenézni velük. Homokba dugtam a fejem, és nemcsak hogy megmagyaráztam magamnak, hanem el is hittem, hogy mint azt a mondás is tartja, minden rosszban van valami jó. Mégis, akárhogy kerestem, csak nem találtam annyi jót a sok rossz között, hogy mindez ne legyen méltatlan kompromisszum. Egyetlen kérdés viszont folyamatosan ott motoszkált bennem, vajon meddig fogom mindezt bírni?

A fentiek ellenére mégis nehéz döntés volt: másik munkát kell keresni. Az elkövetkező hetekben az állásinterjúk, az ismeretlen jövőtől és a bizonytalanságtól való kínzó rettegés lettek az útítársaim.

Az idő malmai most már gyorsabb tempóban őröltek, lehet, hogy azért, mert pontosan tudtam, hogy mit keresek: a függetlenségemet, egy olyan tanácsadó céget, akik független ügynőkkel dolgoznak együtt, és társként tekintenek ránk. Hogy nincs ilyen? De van, és a neve: AGENTA – Consulting Kft., egy független biztosításközvetítő cég.

Osztrák tulajdonosi háttérrel és 10 éves szakmai múlttal rendelkező cég, amely amellett, hogy biztos hátteret nyújt az üzletkötőinek, szakmai továbbképzésekkel és értékesítési tréningekkel segít az eredményesség növelésében. Irodai infrastruktúrát biztosít, és internetes alapon működő ügyfél- és folyamat-nyilvántartó illetve adminisztrációs rendszert, amely naprakész információkkal lát el a biztosítási piac aktualitásairól és a törvényi változásokról. Fórum áll a rendelkezésemre, hogy az érdekes vagy nehéz ügyeket a kollégáimmal meg tudjam vitatni. Ami a piacon innováció, hogy az AGENTA-nál nincs termék- és teljesítménykényszer, és remek eredmények születnek. A másik kiemelt és fontos szempont volt az is, hogy sokkal kedvezőbb jutalékot kapok, ami minden hónapban elszámolásra és kifizetésre is kerül. Igen, elengedhetetlen a munkámhoz, hogy az ügyfél a saját igényeinek megfelelő biztosítást tudjon kötni, tehát az elvárásoknak megfelelő opciókat tudjak ajánlani a teljes biztosítási és banki termékpalettáról, hiszen csak ez lehet a siker kulcsa. Valamint fontos az is, hogy én is biztosítva legyek, hogy megkapom a jutalékomat.

Ha szélesebb horizonton nézem, akkor minden embernek biztosítékokra van szüksége, akár egy szerződés adja, akár pedig az a tudat, hogy nem kell létbizonytalanságban és önbizalomhiányban élnie, miközben arról győz meg embereket, hogy papíron biztosítsák önmagukat és megszerzett javukat.

Ha összegeznem kell, akkor arra jutok, hogy a mai kor embere valóban a világ követelményeinek megfelelően „hibridde” vált az élet bizonyos területein, de a lelkünk önmagát nem tagadhatja meg, biztonságot keresünk, amely biztosítva van, és így már nyugodtan hajtjuk álomra a fejünket minden éjjel.

